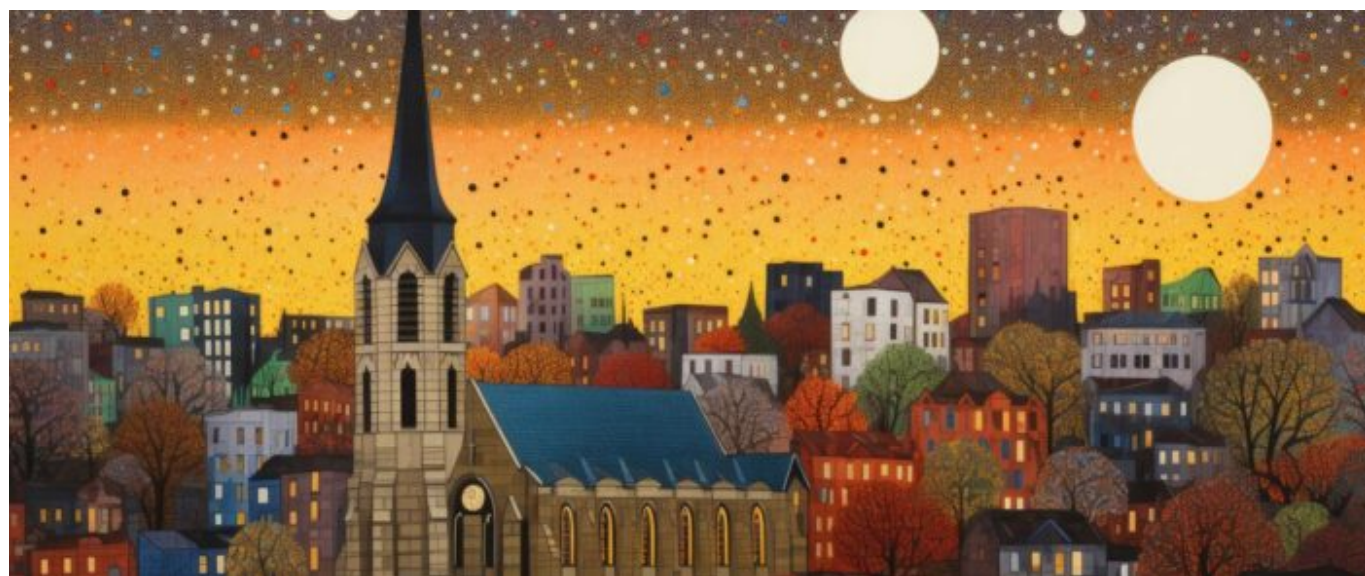

Následování: Hledání milosti: 2. První neděle

Následování

Hledání milosti: První neděle

Toto je druhý díl z pětidílného fiktivního příběhu odehrávajícího se na počátku 90. let 20. století o reverendu Paulu Grahamovi a jeho sboru Grace United Church of Christ. V [prvním díle](#) Paul učinil těžké, ale nezbytné rozhodnutí opustit Jižní baptistickou konvenci a přijal povolání přechodného kazatele sboru Grace United Church of Christ.

Paulovým prvním úkolem ve funkci kazatele sboru Grace UCC bylo naučit se oblékat si duchovenský límec. „Je to složité,“ postěžoval si své ženě Sarah.

Poté, co mu pomohla přijít na kloub mechanice plastového obojku a kovovým výstupkům, které ho držely na místě, ho škádlila: „Myslím, že ti ten nový obojek sluší. Vsadím se, že ti bude několik měsíců bránit v přístupu klíšťatům a blechám.“ Oba se hlasitě zasmáli.

Paul se rozmýšlel, jestli má obojek nosit. Řekl Sarah: „Někteří duchovní v UCC ho nosí, jiní ne. Mně se však líbí jeho symbolika. Připomíná mně i ostatním, že reprezentují tradici víry.“

Když ho o několik měsíců později zastavil policista za překročení povolené rychlosti, jeho límec policistu motivoval k tomu, aby Paulovi dal pokoj: „Protože jste ve městě nový a protože jste duchovní, dám vám tentokrát místo pokuty napomenutí.“

Příjemná vedlejší výhoda obojku, pomyslel si Paul.

Poté, co se naučil, jak si nasadit límec, si Pavel oblékl svůj nový černý kazatelský hábit. Sáře řekl: „Budu si muset koupit čtyři štolý – červenou, zelenou, fialovou a bílou – pro různá období liturgického roku. Bohužel, kněžské štolý nejsou zrovna levnou záležitostí.“ Naštěstí sbor Grace Church zaplatil tyto štolý jako dar svému novému přechodnému kazateli.

Paul řekl Sarah: „Musím se ještě hodně učit o životě mainstreamových sborů, zejména o jejich bohoslužbách. Četl jsem si o postním a adventním období a o zvláštních svátcích, jako je svátek Všech svatých. Ačkoli je Grace méně formální než mnoho liturgických sborů, tato zvláštní období a dny jsou pro ně stále důležité.“

První kázání

Když se blížila jeho první neděle ve sboru Grace, Sarah se zeptala: „O čem bude tvé kázání?“

„Rozhodl jsem se, že nebudu kázat tradiční kázání. Místo toho se budu se shromážděním dělit o svůj příběh víry, od svého obrácení na střední škole, přes první roky v baptistickém sboru až po vývoj směrem k otevřenějšímu, milostí naplněnému a inkluzivnímu chápání víry. Budu se věnovat pouze nejdůležitějším bodům, takže tato část zabere jen asi 10 minut. Pak budu trochu mluvit o tom, jak být společenstvím milosti. Už jsem si to časově rozvrhl. Všechno stihnu za méně než 20 minut.“

„To zní jako dobrý plán,“ řekla Sára, nadšená novou příležitostí svého manžela.

Tu neděli na začátku bohoslužby Linda Caldwellová, předsedkyně výboru pro hledání přechodného kazatele, řekla: „Jsem ráda, že vám mohu představit našeho nového kazatele, P. Paula Grahama. Jsem také ráda, že vám mohu představit jeho manželku Sarah a jejich dvě dcery, Hope a Joy.“

Po několika úvodních poznámkách Paul řekl: „Rád bych odpověděl na otázku, kterou mi již několik z vás položilo. Ta otázka zní: Jak ti máme říkat? Odpověď závisí na vašem věku. Byl bych rád, kdyby mi děti a mládež říkaly kazateli Pavle. Pokud jste dospělí, budu raději, když mi budete říkat prostě Pavle. Vím, že někteří lidé se zdráhají oslovovat svého kazatele křestním jménem. Myslím si, že to postrádá úctu.“

Ale podle Loretty Lynn to tak není. Loretta Lynn a Jimmy Carter jsou blízcí přátelé. Loretta mu tedy vždy říkala Jimmy, dokonce i když se stal prezidentem. Jednou se jí jeden reportér zeptal: „Nemyslíte si, že je od vás troufalé oslovovat prezidenta Spojených států křestním jménem?“ Loretta Lynn mu odpověděla: „Ne. Křestním jménem oslovuji Ježíše.“

Když se shromáždění přestalo smát, Paul řekl: „Tak doufám, že mi budete říkat Pavle. Pokud vám to však nevyhovuje, klidně mi říkejte kazateli Pavle nebo reverende Grahame.“

„Když jsem se poprvé doslechl o Grace UCC, okamžitě mě vaše jméno zaujalo.“

Později během bohoslužby, po obětinách a sborové písni, se Pavel postavil ke kázání. Poté, co se podělil o několik zajímavostí ze své cesty víry, řekl: „Když jsem poprvé slyšel o Grace UCC, okamžitě mě vaše *jméno* zaujalo. Dospěl jsem k závěru, že lidé v dnešním světě zoufale potřebují milost, ne odsouzení. Mým snem pro náš sbor tedy je, abychom vždy dostáli svému *jménu*.“

Paul poté přečetl úryvek z Matouše 9,10-13:

Když Ježíš seděl v domě u večeře, přišlo mnoho celníků a hříšníků a seděli s ním a jeho učedníky. Když to farizeové viděli, řekli jeho učedníkům: „Proč váš učitel jí s celníky a hříšníky?“ Ale on, když to uslyšel, řekl: „Ti, kdo jsou zdraví, nepotřebují lékaře, ale ti, kdo jsou nemocní. Jděte a naučte se, co to znamená: ‚Chci milosrdenství, ne oběti‘. Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

Po přečtení textu Pavel řekl: „V jádru byl Ježíš člověkem milosrdenství a milosti. Důsledně miloval, přijímal a přijímal nedokonalé, hříšné lidi do Boží rodiny. A ke stejnému jednání vyzývá i svou církev, včetně té naší.“

Probuzení

Paul přešel ke svému závěrečnému příběhu. „Před několika měsíci jsme se Sárrou šli do kina na nový film s názvem *Probuzení*. Někteří z vás ho možná viděli. Hrají v něm Robin Williams a Robert De Niro.

Pokud jste ho neviděli a máte to v plánu, předem se omlouvám, že jsem vám ho zkazil!“

Robert De Niro a Penelope Ann Millerová ve filmu Probuzení (1990)

„*Awakenings*,“ vysvětlil Paul, „je založen na skutečném a dojemném příběhu o skupině katatonických pacientů státní psychiatrické léčebny, kteří žili desítky let v kómatu. Díky použití nového léku však starostlivý lékař pacienty probudí z katatonické existence. Mezi nimi je i muž jménem Leonard. Po desetiletích života ve vegetativním stavu se Leonard probouzí k životu. V průběhu filmu se těšíme z Leonardova pokroku a dozvídáme se, že je to inteligentní, citlivý a milující člověk.

„Jak týdny postupují, Leonard se spřátelí s ženou, která pravidelně přichází do nemocnice navštívit svého otce. S Leonardem si padnou do oka a rychle se spřátelí. Jak se však příběh vyvíjí, Leonard začíná regredovat. Zázračný lék pomalu ztrácí svou účinnost. Leonardovi se začnou objevovat tiky po celém obličeji a těle a on ví, že je jen otázkou času, kdy se vrátí do svého katatonického stavu. Zanedlouho se tiky stanou tak zdrcujícími, že je obtížné ho dále sledovat. Přesto žena pokračuje v přátelství s Leonardem. Přijímá ho takového, jaký je, i s jeho příšernými záškuby. Stále si ho váží jako lidské bytosti, záleží jí na něm a podporuje ho.

Stručně řečeno, dává Leonardovi úžasný dar milosti.

„Ke konci filmu Leonard s touto ženou obědvá. Při jídle mu vypráví o tanci, kterého se nedávno zúčastnila. Leonard jí odpoví, že nikdy předtím netančil a pravděpodobně ani tančit nebude. Po obědě oba vstanou. Když se Leonard chystá k odchodu, natáhne k ní třesoucí se ruku, aby jí podal ruku, pravděpodobně naposledy. Ona jeho ruku vezme, ale nepustí ji. Místo toho objímá Leonarda kolem ramen v taneční pozici a pevně ho drží. A tam, na podlaze jídelny státní psychiatrické léčebny, začne s Leonardem tančit. Zatímco tančí, kamera se zaměří na Leonardovu tvář – zářící radostí v neuvěřitelném okamžiku milosti.“

„Nepamatuji si *jméno* té ženy. Ale rád bych si myslel, že se jmenovala Grace.“

Paul uzavřel: „Když jsem sledoval tuto pozoruhodnou ženu, jak tančí s Leonardem, pomyslel jsem si:

„Takhle to s Bohem a lidmi chodí. Stejně jako Leonard, i každá lidská bytost sebou škube chybami, hříchy a porušeností. A přesto nás Bůh, stejně jako tato žena, drží blízko sebe soucitnou, bezpodmínečnou láskou a tančí s námi po parketu. Nepamatuji si jméno té ženy. Ale rád bych si myslel, že se jmenovala Grace.“

Po chvilce pauzy vyzval Paul shromáždění, aby povstalo a zazpívalo „Amazing Grace“.

Když dozpívali, Pavel zvedl pravici a pronesl závěrečné pastýřské požehnání: „Ať vás všechny provází milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha svatého. Amen.“

Toho odpoledne po obědě se Pavel posadil na své lehátko a vytáhl svůj deník. Poté, co napsal vše o své první neděli ve sboru Grace, zakončil svůj zápis slovy: „Poprvé po mnoha letech se cítím jako doma.“

O sedm měsíců později

Sedm měsíců po své první neděli obědval Paul s Glenem Hightowerem, předsedou sborového staršovstva. Glen mu řekl: „Paule, jsme potěšeni tvým začátkem práce v Grace. Ačkoli mám našeho bývalého kazatele rád, pravdou je, že několik posledních let před odchodem do důchodu usnul za volantem. A staršovstvo to pravděpodobně podporovalo. Neprosazovali jsme žádné nové iniciativy, ani jsme jeho ani sebe nevyzývali, abychom vykročili za hranice současného stavu. Všichni začali být spokojeni a pohodlní a my jsme jako církev stagnovali. Vnášíte do našeho sboru nový život a energii a já si hluboce vážím toho, co děláte.“

Glen pokračoval: „Uvědomuji si, že technicky vzato jste stále naším přechodným kazatelem, do konce smlouvy vám zbývá pouhých pět měsíců. Ale neznám ve sboru jediného člověka, který by si nepřál, aby toto uspořádání bylo trvalé. Takže, když pomineme tuto nepodstatnou věc, jaký je váš pohled na Grace? Jakým směrem si nás představujete do budoucna?“

„Paul, který o této otázce přemýšlel od svého příjezdu, byl více než připraven odpovědět.“

Pavel, který o této otázce přemýšlel od svého prvního příjezdu, byl více než připraven odpovědět.

Pavel odpověděl: „Zdá se mi, že sbor Grace působí plaše, omluvně a téměř rozpačitě kvůli své progresivní teologické kultuře. A já to chápu. Žijeme ve městě, které je v drtivé většině konzervativní a evangelikální. Naše komunita je plná nábožensky pravicových sborů typu tzv. morální většiny. Ale lidé, kteří hledají tento druh náboženství, se s naším sborem nikdy nespojí. Takže nemá smysl se je ani snažit oslovit.“

Paul pokračoval: „Už několik let cítím, že v Americe roste odpor vůči nábožensky pravicovému náboženství. Lidé, alespoň někteří z nich, jsou stále unavenější z rozzlobeného, arogantního, uzavřeného a odsuzujícího křesťanství. Když například evangelikální vůdci říkají hrozné věci o homosexuálech, spoustu lidí, zejména mladých, to odradí. Když před několika lety jeden známý nábožensko-pravicový vůdce řekl: „Bůh nevyslyší modlitbu Žida,“ spousta lidí si pomyslela: „Jestli je tohle křesťanství, tak s ním nechci mít nic společného.“ Když konzervativní sbory říkají ženám, že nemohou být duchovními a že se musí podřídít manželům, spousta lidí se zhrozí.“

A když sbory lidem říkají, že si musí vybrat mezi vírou a vědou, spousta lidí od nich odchází a vzdává se náboženství.“

Paul přešel ke svému hlavnímu bodu: „Tato rostoucí nespokojenost s konzervativním evangelikálním náboženstvím poskytuje sboru Grace výjimečnou příležitost. Myslím, že místo abychom se vyhýbali naší progresivní teologii, měli bychom ji *přijmout*. Domnívám se, že bychom měli nadšeně a odvážně

sdělovat, že jsme otevřený a milostí naplněný sbor.

Stručně řečeno, navrhuji, abychom poskytli životaschopnou a pozitivní alternativu k nábožensko-pravicové teologii. V našem městě žije velké množství pokrokově smýšlejících lidí, kteří by byli takovému sboru otevření. Tito lidé jsou naší cílovou skupinou. Zaměřme se na ně.“

Glen Hightowerovi se to, co slyšel, líbilo. *Tento mladý muž bude mít na náš sbor významný vliv*, pomyslel si.

Následující rok se v Grace UCC mimořádně dařilo. Při jeho ročním výročí sbor nadšeně schválil změnu Paulova statusu z přechodného kazatele na stálého. Líbánky však měly brzy skončit.

Martin Thielen

[Baptist News Global](#)

Předchozí díly:

Hledání milosti: 1. Nezbytný konec

Hledání milosti: 2. První neděle

Hledání milosti: 3. Nejhůře střežené tajemství

Hledání milosti: 4. Tísňová otázka

Hledání milosti 5. Ohnout nebo zlomit

Martin Thielen

Martin Thielen, bývalý redaktor časopisu *Proclaim* a penzionovaný sjednocený metodistický duchovní, je tvůrcem a autorem webu www.DoubtersParish.com. Před přestupem do UMC (United Methodist Churches) působil jako redaktor časopisu *Proclaim magazine* v *Baptistické radě nedělních škol* (*The Baptist Sunday School Board*).

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)